

qua semper Apostolicæ Cathedræ viguit principatus; & cæteris terris, unde Euangelium ad ipsam Africam venit, per communicatorias literas esse coniunctum, vbi paratus esset causam suam dicere.] Nec minus notatu dignum est quod addit alia epistola^a ad Cælestinum, de Antonio Fussalensi, circa sententias à Romana sede in appellationibus Africanis datas. [Existat exemplo, ipsa sede Apostolica iudicante, vel aliorum iudicata firmante, quosdam pro culpis quibusdam, nec Episcopali spoliatos honore, nec relictos omnimodis impunitos, &c.] Sed nec quidquam decernere voluerunt, in consulto Siricio Papa, & Simpliciano Mediolanensi tanquam ipsi proximè in Concilijs assidenti, Episcopi Concilij tertij Carthaginensis^b, de paruulis qui apud Donatistas baptizati, postea salubri proposito ad Ecclesiam Dei conuertebantur, num parentum error illos deberet impedire, quo minus promouerentur sacri altaris ministri. Vnde nulli dubium esse potest, quin priscis sæculis Africa subiecta fuerit [Romanæ sedi, & ex Patriarchatu Occidentis.

^a Aug. ep. 161.

^b Conc. Carthg. 3.
Can. 48.

^c Concil. Mileuit.
Can. 27.

Scio equidem prohibitum esse à Patribus Concilij Mileuitani II. ne Clerici inferiores ad Romanam sedem appellarent, hocce Decreto: [Item placuit, vt Presbyteri, Diaconi, vel cæteri inferiores Clerici, in causis quas habuerint, si de iudicijs Episcoporum suorum questi fuerint, vicini Episcopi eos audiât: & inter eos quicquid est finiant adhibiti ab eis ex cõsensu Episcoporum suorum. Quod si & ab eis prouocandum putauerint, non prouocent nisi ad Africana Concilia, vel ad Primates prouinciarum suarum. Ad transmarina autem, qui putauerit appellandum, à nullo intra Africam ad communionem suscipiatur.] Scio & eandem mentem fuisse Patrum Concilij Cathaginensis sexti celebrati tempore Zosimi, Bonifacij, & Cælestini circa appellationē Ap-
piarij Siccensis Presbyteri, qui ob grauissima crimina ab Episcopo Siccensi damnatus, vt pœnas effugeret, causam suam à Romana sede instabat exami-
nari. Sed cum causæ istæ de quibus agebatur minores essent, hinc nihil inferri potest nisi in huius generis actionibus Romanā sedem tunc ab Africanis appellari non consueuisse. Nec aliter de his sentiendum esse, quasi appellationes in vniuersum, & in causis maioribus de fide, Episcopis, & sacramentis repro-
barint, satis prædicta docent: cum Cælestij condemnationem ab ipsa expec-
tierint, eam semper super negotijs alicuius momenti consuluerint, ad ipsam multa Conciliorum Africanorum decreta confirmanda miserint, & ipsa
pleraque sententias, ex^d Augustino, super appellationibus tulerit. Si tamen
adhuc esset quisquam ambigendi locus, Diuum iterum^e Augustinum pro-
feram, qui huic Concilio Carthaginensi sexto adfuit, Concilijque men-
tem non ignorauit. Hic de condemnatione Pelagij & Cælestij lo-
quens, eam ab Innocentio & Zosimo ad instantiam Conciliorum prouin-
cialium factam scribit his verbis: [Cuius (scilicet disputationis aduersus
gratiam) vel auctores, vel certe acerrimi notissimique suasores cum Pela-
gius & Cælestius extitissent, Conciliorum Episcopaliū vigilantia in ad-
iutorio Saluatoris, qui suam tuetur Ecclesiam, etiam à duobus venerabilibus
Antistibus Apostolicæ sedis Papa Innocentio & Papa Zosimo, nisi cor-
recti etiam egerint pœnitentiam, toto Christiano orbe damnati sint.]
Id confirmat Prosper Aquitanicus^f in Chronico, cum ait: quod [Conci-
lio apud Carthaginem habito ducentorum & septemdecim Episcoporum,

^d August. epist. 261.
^e August. epist. 157.

^f Prosper in Chro-
nico.